

ligt at kaste Landet ud i en Valgkamp. Og det, der vil blive Resultatet af det ærede Medlems Dagsordens Vedtagelse her i Tinget, vil blive, at det politiske Arbejde afbrydes, og at Landet kastes ud i en Valgkamp. Derfor forekommer det mig, at den Konklusion, det ærede Medlem vil drage af de Udtalelser til „Ekstrabladet“, som jeg fuldt ud vedstaar, ikke kan drages. I øvrigt skal jeg trøste det ærede Medlem med, at jeg overhovedet ikke har læst „Social-Demokraten“ i Dag, saa det ærede Medlem kan godt spare sig sine Bekymringer i Retning af, at jeg skulde lade mig dupere af, hvad der staar i „Social-Demokraten“.

Forespørgeren (Pürschel): Det er virkelig en overmaade interessant Situation, at den højtærede Socialminister nu her i Tinget giver den Rolle, som „Ekstrabladet“ har tildelt ham som den tavse Dansker. Ingen havde ventet nogen Sinde at opleve dette, ingen havde ventet, at den højtærede Socialminister nogen Sinde skulde kunne skrue sig op til en saadan Højde, at han vovede her at sige, at han ikke plejede at bruge overflødige Ord. Over dette naar ingen i den danske Rigsdag, saa længe den bestaar. Her er en Rekord, som ikke kan slaas.

Jeg skal endvidere sige til den højtærede Socialminister, at jeg opfatter hans Tavshed saaledes, at han i Virkeligheden anerkender Rigtigheden af den Fremstilling, jeg gav, hvori jeg dokumenterede, at alle Medarbejdere ved „Social-Demokraten“ kendte Marius Wulffs Kvalifikationer. Og jeg skal nævne, at i den Erklæring, som den højtærede Socialminister udsendte — den 23. November 1924 findes den offentliggjort —, staar om Wulff, at Socialministeren mente, at det var en Mand, der havde gode og daarlige Egenskaber — det har for Resten de fleste Mennesker, men saa tilføjes der: Jeg maatte ofte forsvare ham overfor Folk, der stod mig politisk meget nær. Det er altsaa ikke saaledes, at den højtærede Socialminister skulde være omgivet af en saadan Sky, hvorigennem ingen kunde trænge. Nej, der var trængt Oplysninger ind til den højtærede Socialminister, men han har afvist det, og „efter nøje Undersøgelse“ har han anbefalet den paagældende.

Saa vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rode, hvad jeg glemte at sige før, at jeg har ikke sigtet den højtærede Udenrigsminister for uden videre at ville tage Hr. Wulff. Nej, naturligvis skulde der gaa en

omhyggelig Undersøgelse, en nøje Prøvelse forud, ganske svarende til den, som den højtærede Socialminister har anstillet — formodentlig. Det maa man gaa ud fra, at det gør enhver Minister. Men jeg har kun sagt, at denne Anbefaling maatte fremtræde med en særlig Vægt overfor en saa disciplineret Mand som den højtærede Udenrigsminister.

Naar det fra forskellig Side er sagt, at man vil afbryde det politiske Arbejde her i Tinget, maa jeg sige, at saadan synderlig frugtbart har det jo ikke været hidtil, og hvis man læser „Politiken“ nogenlunde hyppigt, vil man ikke faa Indtryk af, at man fra den Side nærer store Forventninger om Resultatet, saa Skaden er jo ikke saa overvældende. Men i øvrigt har vi slet ikke Ansvaret for, om dette fører til en Valgkamp, for man kunde jo lade den højtærede Socialminister trække sig tilbage til en mindre udsat Post. Det maa man jo formode, at han er særdeles villig til efter hele det ædle og uegennyttige Sindelag, som karakteriserer ham. Og hvorfor vil den højtærede Statsminister saa forhindre det? Der er ingen Grund til at trække alle de andre udmærkede Ministre med, fordi en enkelt af de udmærkede Ministre laver en saadan Dumhed som den, her er begaaet. Det er ogsaa tilstrækkeligt Svar til det ærede Medlem Hr. Helesen.

Jeg skal i øvrigt sige, at det er jo saaledes, at ved denne Dagsorden offentliggøres kun Konklusionen, men Præmisserne staar ikke i Dagsordenen. Dem har vi hørt af det ærede Medlem Hr. Rode og det ærede Medlem Hr. Helesen og det ærede Medlem Hr. Schmidt; de siger, at de beklager det, der er sket — og Konklusionen gaar ud paa, at de beklager det ikke.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser viser, at han mener at kunne sige til dette Ting som noget, det skulde skænke Tiltro, at en Udtalelse, en Beklagelse, en Paatale af et eller andet Skridt fra en Ministers Side nødvendigvis maa føre til en politisk Tilkendegivelse; og dog ved det ærede Medlem, at Ministre handler og administrerer, og at Rigsdagen kritiserer det, men at der kun skrives til den politiske Tilkendegivelse, som udtrykker Tillid eller Mistillid, hvis man anser Sagens Betydning for at være dette værd. Vi forvort Vedkommende har udtalt, hvad vi mener om dette Spørgsmaal, og hvad vi ønsker skal erindres. Det, man fra konservativ Side tilsigter som en Virkning,